

MINDEN KEZDET

(regényrészlet)

X. fejezet: A születésnap

BRAIN IS THE NEW MUSCLE.

Azrael huszadik születésnapja szombatra esik. Ez jó, mert turnusváltás után csendesebb a Kastélyszálló, kevesebb ember van beosztva, így a meghívottak köre majdnem teljes lehet. A Bólogatóban lesz a buli; Sára szervezte, aki a végletekig precíz, minden kis apró részletre figyel. Két napig egy teleírt jegyzetlapot sétáltatott fel-alá, abból utasította Gáspárt, az étteremfőnököt, mire figyeljen. Hová terítsenek az állófogadásra; milyen hidegkaját, melegételt szolgáljanak fel; milyen italokat kapjanak a vendégek; mikor hozzák be az általa kiválasztott tortát; legyen kint a tábla, hogy zártkörű rendezvény; rendben legyen a hangosítás és a zene, mert zene az kell, ha táncolnának a fiatalok. Esküvőt nem szerveznek gondosabban.

Azrael éppen Gáspár úr, ahogy ő mondta, nulladik típusú ajándékát próbálja felszögelni, egy hatalmas posztert, az egyetlen üresen merengő falára. A színes poszteren egy fiatal férfi néz vissza rá magabiztos reklámmosollyal. Száz foga van, de ötven biztos. A saját fejére mutat, jelezve, hogy kifejlett agysejtjei izomkötegek módjára képesek leküzdeni a kihívásokat, és az agyából kipattanó szikrák többet érnek minden erőemelőnél. Az új idők embere. Azrael úgy vélte, ez a kép nem róla szól, de tetszett neki a szlogenje, és Gáspárt sem akarta megsérteni azzal, hogy nem teszi ki.

Harangoztak. A közeli falu kis templomának harangja a szívéhez nőtt. Mintha a mélyből törne fel egy túlvilági, misztikus, mégis hívogatóan egyszerű hang. Ha tehette, minden délben megállt egy hosszú pillanatra, és a fülét a levegőéghez tapasztotta, nehogy egyetlen kondulását elmulassza.

Még tartott a harangozás, amikor megcsörrent a telefonja. Sára volt az, kérte, menjen fel az igazgatói irodába, Valter és ő kéri, nagyon szeretnék, lehetőleg most, fontos, és sokat sejtetően felnevetett. Azrael nemigen értette, mi lehet most olyan fontos, amióta először ott találkoztak, nem járt náluk, de jól van, persze, összekapja magát, és megy. Sára cuppantott még egy nagy puszit a telefonba, mielőtt kinyomta. Nagyon titokzatos, gondolta Azrael, de elintézte annyival, hogy Sára mindig is ilyen volt. Nagyon titokzatos tudott lenni, élvezte a helyzetet, azután alig várta, hogy elárulhassa végre az ő nagy titkát.

Emlékezett rá, talán tíz éve történt, és azért juthatott épp most az eszébe, mert aznap is, amikor este megérkezett az anyjuk, és a Nagy beengedte őket a tisztaszobába, az ő születésnapját ünnepelték. Az udvaron játszottak; Sára biciklizett, ő a garázsajtónak rugdosta a bőrt, és azon kesergett magában, hogy biztos nem kapja meg azt az összerakós játékot, amit jó bizonyítvány esetére beígértek neki még a nyár elején. Szeretnék kérni tőletek valamit, hallották a kapu felől: egy jól öltözött, nyugtalan arcú, ismeretlen nő toporgott a mindig zárva tartott kertkapu előtt. Sára odabiciklizett hozzá, Azrael is abbahagyta a dekázást. A nő azt kérte tőlük, főként persze a nagyobb és érettebb Sárától, hogy engedjék be egy pillanatra, nagyon kell vécéznie. Ha akarják, fizet is a szívességért, csak engedjék már be, mert menten rosszul lesz. Sára ettől megenyhült, és öccse legnagyobb meglepetésére kinyújtotta a kezét a pénzért. A nő villámgyorsan kinyitotta a retiküljét, kivett belőle egy bankjegyet, és a merev arccal várakozó kislány nyitott tenyerébe nyomta. Hozom a kulcsot, vont vállat Sára, és eltűnt a lépcsőfeljáróban. Elővette a lábtörlő alá dugott kulcsot, visszaszaladt, kinyitotta a kertkaput, és intett a nőnek, hogy kövesse. Azrael tátva maradt szájjal ment utánuk a garázs és az ágyások közötti vékony ösvényen. Látni akarta, mi fog történni, izgalmasnak találta az egészet, de Sára a kanyar előtt szó nélkül felemelte a kezét, és megállította őt, még mielőtt az udvari vécéhez vezető rövid lebetonozott szakaszhoz ért volna. Azrael leforrázottan puffogott magában, hogy nem láthat semmit, már megint nélküle történnek az események. Na, mi volt, kérdezte, amikor bezárták a nő után a kertkaput. Titok, mondta Sára üdvözült tekintettel, nem kisiúknak való, te

csak focizzál tovább, a többit meg bízd rám. És a lelkére kötötte, a Nagyiéknak egy szót sem. A biztonság kedvéért meg is eskette, tudván, hogy a kisöccse még soha nem szegte meg az adott szavát. Estére aztán Azrael már el is felejtette az egészet, boldog volt, végül mégis megkapta a kirakós játékot, és a nagyapja kis pénzt is dugott a zsebébe. Lefekvéshez készülődtek, amikor Sára ugyanazzal a titokzatos képpel, amivel délelőtt megtagadta tőle a választ, odabújt hozzá, és annyit suttogott a fülébe, hogy: Csupa szőr volt a pisilője. Egy nagy bozont, mutatta, aminek a sűrűjéből sárga lé csordogált. És azt is hozzátette, hogy olyan bűdöset kakilt, hogy be kellett fognia az orrát. Pfuj, nevetett, de legalább fizetett érte. Azrael szeméből egyből kiment az álom, rögvest egy hatalmas, sűrű erdőbe képzelte magát, ahol a feléje ugró állatok segge lyukából orrfacsaró bűz tör elő, és neki az az egyetlen szerencséje, hogy a feje helyén, kitudhatatlan okból, egy focilabda van, ami nem ereszti át a szörnyű szagokat. Mindent láttál, kérdezte a nővérétől hitetlenkedve. Még szép, vágta rá a kislány, annyira kellett neki, hogy be se csukta a vécéajtót, csak felrántotta a szoknyáját, és előredőlt, közben nagyokat nyögött, és a végén elhasználta az összes papírt. Azrael fejében majdnem kidurran a focilabda, tényleg pfuj.

Gyorsan felért a legfelső szintre. Nem kellett kopognia, Sára ajtaja nyitva várta. Vett egy nagy levegőt, de nem azért, mert kifárasztotta volna a lépcsőzés.

Sára szipogva ölelte magához; az önkéntelen mozdulattól az egyik üveggyöngy fülbevalója majdnem leesett. Egyszerre kaptak utána, de Sára fogta meg. Nevettek. A Vezér is felállt az íróasztal mögötti bőrfotelből, és a kezét előrenyújtva, szélesvásznu mosollyal lépett oda hozzájuk. Azrael kibontakozott nővére öleléséből, és kezét rázott a Vezérral. Mégiscsak ő a főnök, és jobb a békesség. Ma van a születésnapja, ilyenkor megbocsátóbb az emberfia, és túlteszi magát ezen-azon.

Nagy nap a mai, fiatal barátom, nem mindennap lesz az ember húsz éves, kezdte a Vezér, én már nem is nagyon emlékszem, hogyan ünnepeltem. Illetve igen, katona voltam, és aznap beosztottak éjszakai őrsgébe. Szerencsére a fiúk segítettek rajtam, becsempésztek egy üveg vodkát az őrhelyemre, így aztán egész vidáman telt az idő. Hogy érzed magad, kérdezte mondókája végén.

Nem lehetett kitérni a válasz elől, jól.

És hogy ne tűnjön udvariatlannak, hozzátette, kicsit fél, hátha idétlenül fog viselkedni ennyi ember előtt, akiket mind becsül és szeret.

Népszerű vagy, a vendégek kedvelnek, a munkatársak nem nagyon panaszkodtak rád. Beilleszkedtél, ami egy ilyen nyüzsgő, élettel teli helyen nem mindig könnyű. Különösen a gyengébb nem képviselői pártolnak. És ez szép jövőt sejtet, Azrael, nekem elhaheted. Először szólította a keresztnevén.

Azrael azon volt, hogy elhiggye. Győzködte magát, igen, nem mindennapi nap a mai, el fogja hinni, amit neki mondanak, ha égővörös fülekkel, akkor is, és senki, semmi nem ronthatja el az ő örömét. Ne engedd, hogy bárki elrontsa az örömet, jutott eszébe, mint annyiszor, a Nagyi intelme.

Koccintottak. Az összeérő poharak éppolyan finom zenei hangot adtak ki, mint Sára fülében a három hatalmas lelóó üveggyöngy, amikor megrázta a fejét.

Büszke vagyok, hogy ilyen klassz, húsz éves öcsém van, aki megállja a helyét, bárhová veti a sors. Büszkék vagyunk rád, korigált Sára, amikor Valter mosolyának páncélja mögött észlelte a rosszalló arcrándulást.

Isten éltessen.

Azrael csak ekkor vette észre az íróasztal szélén ezüstpapírba csomagolt, és mohazöld szalaggal átkötött jókora dobozt. Sára követte a pillantását, és azonnal reagált: Valternek este fontos üzleti tárgyalása lesz, és el kell kísérem. Gondoltuk, jobb, ha nyugodt körülmények között adjuk át a mi ajándékunkat.

A mi szócskát jól megnyomta, nehogy elsikkadjon az éterben.

A Vezér időközben átment az asztal túloldalára, és nagyon óvatosan, mintha attól tartana, hogy felrobbanhat, felemelte a dobozt.

Tudjuk, milyen kreatív vagy, mennyire szeretsz utazni, új dolgokat látni, és úgy gondoltuk, nem árt megörökítened az élményeket. Használd egészséggel.

Na, nem. Ez nem lehet igaz.

Azrael először meg sem tudott szólalni. A dobozban, amelyről a papírt Sára szakszerűen távolította el, nyilván ő is csomagolta be, csak a nők értenek az ilyesmihez, egy fényképezőgép volt, kétoptikás készlet, az összes hozzávalóival. OLYMPUS E520, olvasta le Azrael félhangosan a márkáját, és az arca ragyogott az örömtől. Még sohasem volt saját kamerája, pláne ilyen szuper masina.

Megölelte a nővérét, szorosan, öcsisen, ma már másodszor.

Digitális tükörreflexes gép, középkategóriás, de nem lesz hiányérzeted, mert a két nagy fényerejű optika sokat tud, a Vezér hangja olvadt sajtaként folyt le a szájáról, 14–42 milliméteres az egyik objektív, 50

–
200 milliméteres gyújtótávolságú a másik. Nagy a kontrasztátfogásuk, ez már paparazzi-minőség, vigyázz, mit fotózol az árnyékos helyeken, mert minden apró részlet kijön.

Köszönöm, rebegte álmélkodva Azrael, nagyon köszönöm. Majdnem megölelte a Vezért, ám végül csak egyoldalú vállveregetéssel domesztikált férfias kézfogás lett belőle. Nem is tudom, mivel érdekelttem ezt ki, tette hozzá, és tényleg nem tudta.

A Vezér, aki ma igen készségesnek mutatkozott, pillanatok alatt szakszerűen összerakta a gépet, és megmutatta a fiúnak a legszükségesebb tudnivalókat. A többit majd úgyis elolvassa a kezelési utasításban, és megtanulja menet közben. Végül kezében az összerakott géppel próbaképpen odaállította őket a cég logójával dekorált fal elé.

FOTÓ: Sára és Azrael látható, éppen összevetnek, és bizonyára mondanak is valamit egymásnak, mivel nyitva a szájuk, és szóra görbül. Sára fülbevalói kissé visszaverik a fényt. Mögöttük a falon apró mozaikkövekből kirakott emberalak ugrik a kéklő vízbe. Csak a felirat utolsó négy betűje látszik: ...ÁLLÓ.

Rokkó és Maxi a medence partján ültek. Már jóideje ülhetek ott a programszerű semmittevés áldásos állapotában, amikor Rokkó kérdőleg megszólalt: Mennyi az idő. Nem mindegy, kérdezett vissza Maxi, de, válaszolta Rokkó, és az etikett legújabbkori szabályai szerint hallgattak tovább.

Az évszakhoz képest hűvös idő miatt kevesen merészkedtek a szabadtéri medencéhez. Koktélt sem igen rendelt senki. A Nap tett néhány halvány kísérletet arra, hogy süssön, azután visszavonult. Maxi és Rokkó ültek tovább.

Nyugis napunk van. Az. Este lesz Azrael születésnapja. Ja. Kitaláltam, mit viszek neki. Én is. Fürdőnadrágot vettem neki, és mindjárt kettőt, ha az egyik nem volna jó rá. Apja helyett apja lehetnél. Törődöm vele, még új versenyző, és túl nagy szíve van. Jó ember vagy. Tudom. Akkor már ketten tudjuk. Ne beszélj hülyeséget, mert leverlek, mint vak a poharat. Bocsi, csak hülyéskedtem. Csak jó legyen valamelyik méret. Elles, nekem is az a méretem. A másik iksz-elles, hátha azt szereti, ha lötyög. Az egyik biztos jó lesz rá. Szerintem is. Előrelátó vagy. Élettapasztalat. A másikat nekem adhatnátok, ha úgysem jó rá. De nem tudom, melyik lesz jó rá. Ha megtudod, úgy értem, akkor. Ajándékot nem illik továbbadni. Te tudod. Én tudom. Hagyjuk. Hagyjuk. Én shakert viszek neki. Hm, örülni fog. Remélem is, mert a legújabb márkát kapja, még alig használtam. Szóltam két havernak, ők is jönnek. Jó ötlet. Jobb lesz az ivararány, amúgy meg tele vannak zsével. Király. Majd holnap átküldöm őket hozzád néhány koktéllra. Isten vagy. Tudom. Akkor már ketten tudjuk. Ezt ne mondd többször. Bocsi, véletlenül kicsúszott a számon. Ne csússzon ki többet. Feszültnek látszol ma. A Százados sejt valamit. Az nem ugyanaz, mintha tudná. Ha megtudja, balhé lesz. Beszélj a nővel, hogy tartsa a száját. Nem az erőssége. Akkor szállj ki, amíg nem késő. Már túlságosan benne vagyok. A Százados nem kispályás, ezt te is tudod, nem fogja annyiban hagyni. Te még nem ismeresz engem. De ismerlek: Nagy Pinamogul vagy, de most másról van szó. Ez a nő valamit nagyon tud. Képzelem. Valódi pszichotrénings vele a szex, közben és utána mindig kiértékeljük, milyen volt. Csak dugni egyszerűbb volna. Megbeszéljük, mire hány pontot adunk, és levonjuk a tanulságot. Nem irigyellek. El vagyok keseredve. A helyedben én is el lennék. Nem azért, te nagyon hülye,

hanem mert attól félek, szerelmes lettem. A múlt hónapban is az voltál, de valaki egészen másba. Számomra a szerelem a teljesség: a levegő, a világegyetem. Ezt nem értem, de szép. Nem érted, mert tufa vagy. Ha én szeretek egy nőt, azt onnan tudom, hogy csak rákoncentrálok, és nem érdekel semmi más, és mielőbb széttúrom, mint talpas mackó a málnásbokrot, és nem pontozom a vagináját. Nem értesz te semmit. Lehet, de a csajaim még nem panaszkodtak. Mert öreg velneszes luvnyákkal kavarsz, akik örülnek, ha valaki lepókhálózza őket. A te Gumizsuzsid sem tinédzser, ha már itt tartunk. Látnád, milyen feszes: ha fent megpendítem a cickóját, lent a csiklója rezeg. Jó hallásod lehet. Ne baszd fel az agyam. Azért csak vigyázz, a nőkbe nem lehet belelátni. Mondasz valamit, sajnós. Tudom. Akkor már ketten tudjuk. Beszélhetnénk arról, hogy ki a nagyon hülye. Beszélhetnénk, de nem beszélünk.

Nem beszéltek többet, így aztán teljes volt köztük a nézetazonosság.

Azrael a főépület irányából közeledett feléjük, ezért sem láthatták. Mint ahogy azt sem, hogy fotót készít róluk.

FOTÓ: Maxi és Rökkó a medence partján ülnek. Bárgyú, melegházi tekintettel bámulnak maguk elé. Ha sokáig nézzük őket, az a benyomás alakulhat ki, hogy kovalens kötést alkot bennük a lustaság a közömbösséggel. A fotó fényélessége nem éri el az optimális értéket, de kezdő fényképésznél ez a hiba még megengedhető.

Azrael kérésére a Muter különböző jól bejáratott csatornákon dobozos minőségi kutyaeledelt és fóliázott jutalomfalatkákat szerzett be. Azrael úgy gondolta, akkor lehet teljes a születésnap boldogsága, ha Szandi és Mandi, a két jóbarát is részesül a jóból.

Délután meglátogatta őket a melléképületek végében elkerített kutyaházban. Vince szabadnapos volt, ami megkönnyítette a dolgát. Barátai már messziről kiszagolták, és hálás csaholással jelezték elégedettségüket. Szandi a drótkerítéshez fúrta a fejét, a másik csak

megállt az ólak előtt, onnan figyelte az eseményeket. Szandi feszes, sötét ajka szinte remegett a gyönyörűségtől, amikor Azrael kinyitotta a konzervdoboz fedelét, és egész tartalmát beleöntötte a tálkájaiba. Domború, kerekded mancsát a tál szélére tette, jelezve, hogy az egészre igényt tart. Mandi vicsorgott egy sort, ami azonban elégedett csámcsogásba ment át a második konzerv kiürítése után. Pillanatok alatt felfalták az egészet. Még jó, hogy a jutalomfalatokat csak a sétát követően, az ügyességi próba után kapják meg.

FOTÓK: Szandi kutya az üres tálka mellett áll. Mandulaformájú, kissé ferde metszésű szeme érdeklődéssel tapad a másik tálka fölött falatozó testvéreire. Sima félhosszú, vörösesbarna szőren lefelé szánkázik a gyenge délutáni napfény. Tartásában és visszafogott viselkedésében benne van fajtája minden erénye és szépsége. Két kép készült, a másodikon Szandi kissé félrefordítja a fejét, elégedetten megvillantja egészséges fogsorát, és a kamerába néz. Fotogén jószág, ehhez nem férhet kétség.

Hat órára hirdették a születésnap bulit. Mivel Sára már korábban jelezte, nem tud részt venni az ünnepségen, a két nagy szervező feminát: Elzát, és természetesen a Mutert kérte meg, vállalva lássák el a háziasszonyi teendőket. Ebben nem is volt hiba.

Gáspár, a Bólogató megbízott főnöke, és kéttagú csapata kitett magáért. A bejárat elé szerelt félméteres, világító húszas szám, és a rajta lógó 'zártkörű rendezvény' tábla messziről hirdette a mai este apropóját. Színes lampionokat kötöttek a kerthelyiség különböző pontjaira, és még egy intelligens lámpa is került a táncparkettnek keresztelt, négyzet alakú szabad terület fölé. Az asztalokat több helyütt összetolták, és tiszta terítő virított mindegyiken, ami, valljuk be, a nyári szezonban nem mindig volt jellemző a Bólogatóra. A kiszögellésekben zsúrkocsikon tányér, evőeszköz, szalvéta, ezenkívül üdítők, ásványvíz, és fonott kosarakban pucoltacska gyümölcs, a szezonnak megfelelően. Tömény szeszt, bort, sört nyilván majd a két pincérfiú szervíroz. Felfedezhető volt Rökkó mozgó bárpultja is; a Vezér utasítására ma este, bónuszként, ingyen keveri a koktélokot a házi vendégek egyéni kívánsága szerint. Az utolsó sarokba kanapé, dohányzóasztal és négy fotel, és egy kisebb komódra tévé került. Az asztalkán régimódi, batiszternyős kis lámpa világított. Halk zene szólt az előre beállított hangszórókból: divatos pop és újhullám keveréke; vagy talán dallamos rock és andalító blues; az is lehet, hogy lábdobogató funky és érzelmes soul; mindegy, úgysem figyelt rá senki.

Elza és Gáspár állt a bejáratnál, ők voltak hivatottak fogadni az érkezőket.

Elza strasszköves blúzban, és piros színű sztreccs miniszoknyában, ami ha jól megnézzük, és miért ne tennénk, nem is állt volna rosszul neki, ha nem húzogatja folyton, mintha attól tartana, hogy felcsúszik, és kivillan alóla a külön erre az alkalomra vásárolt tűzpiros bevetős bugyija. Egyenesen a fodrásztól jött, a frizurája belőve, a hajában új csíkok, spray-vel gondosan a homlokára ragasztva, esélye sincs a szélnek.

Amikor a Randevú szárny felől feltűntek az első vendégek, Rökkó és Maxi, Elza éppen a rendezvényszervezői szakma fényes kilátásait taglalta a cigarettáján pampogó étteremfőnöknek, akinek diós kifli alakú orra a szokásosnál is kisebb szöveget zárt be a nyakával. Rendes ember ő, ne legyünk rosszmájúak, lehet, hogy hízott kicsit a nyáron, sőt biztos, de elegánsan tudjuk be e mérhető szögváltozást az alkalomra tartogatott bordó csokornyakkendőnek.

Ti aztán jól kicsíptétek magatokat, kiáltotta Elza feléjük, és felnevetett. Mintha vásznat hasítottak volna ketté, olyan volt a kacaja.

Nocsak, mordult fel Gáspár, a kölcsönvett kifejezéssel élve, galamblelkű étteremfőnök, látva, hogy Rökkó is csokornyakkendőben feszít, és megigazította a sajátját.

Az események sajátja, hogy felgyorsulnak: most is ilyesmi történt. A szolgálati lakások felől szinte egyszerre tűnt fel kézenfogva Csöcsy és a barátnője, Para Zita, továbbá a medence másik oldalán Azrael.

Elza felsikoltott, ott van, közeledik, igen, húsz éve minden örömével, bájával és ballasztjával, nyűgével, bajával, bújával és szenvedésével, amitől a világért sem vált volna meg, ott lépdelt Azrael, az ünnepelt.

Jó kedve van, sóhajtotta hangosan Elza, de nem lehetett tudni, ez most kérdés vagy

megállapítás.

Azrael valamiért lelassított, így a nők értek oda előbb. Megölelték Elzát, a szemükben két deci humanizmus csillogott.

FOTÓ: Három nőalak látható a szürkületben: Csöcsy, Para Zita és Elza. Egymással vannak elfoglalva, nem is tudják, hogy épp fotózzák őket. A kép valójában azért készült, hogy a világító húszas szám a Bólogató kerthelyiségének bejárata fölött meg legyen örökítve az utókornak.

Nézzünk rájuk, érdekes: Csöcsy kényelmes nyáresti száda-szerelésben érkezett, és ugyanolyan anyagú világos cipőben, bézs vászontáskával. Rágógumit rágicsált, és a bejáratnál, ahogy azt Mayától látta, jólnevelt leány módjára, ízlésesen feltekerte az ujjára. Para Zita arcán látszott, hogy valami nem stimmel, karikás szem, túlhangsúlyozott rúzs, erőltetett mosoly és sokkos nevetések. A szokásosnál is vastagabban felhordott smink sem tudta feledtetni azt a rossz érzést, hogy elérzékenyülési rohamainak egyike épp ma este következik be, mégpedig elkerülhetetlenül.

Nem ittam, mondta ingerülten, mintha bárki is a szemére hányta volna. Nem ivott, de fog, ez látszott a szemében, mindenki tehet neki egy szívességet.

Szép a ruhád, de tényleg, mondta Elza, hogy balzsamozza kissé a Doktornő széthulló önérzetét. Na, most képzeljünk el egy mandulazöld selyemtunikát aranyozott porcelángombokkal, hozzá felül húgyhólyagszínű garnikalap, lent buzérpiros csizmácska. Az élmény betetőzéseként végig egy közönséges nagyalakú nylonzacskót szorongatott valamelyik bevásárlólánc emblémájával; ebben tartotta egyébiránt az ajándékát, amiről a gyengébb idegzetűek kedvéért később essék szó.

Azután jöttek a többiek: Vigéc és a Százados autóval érkeztek, mintha nem is helyben laknának. Mentségükre legyen mondva, hogy a kocsi hátsó üléséről Maya szállt ki, testhezálló fekete kisestélyiben, a melle az álláig felpolcolva, a cipője sarka nem volt több tizenöt centisnél. Természetesen vele volt legjobb és egyetlen barátnője, egy ideje a beszállítója is, a Doktornő, akinek elszánt tekintetéből nehéz lett volna mást kiolvasni, mint hogy inkább meghal, mintsem egyedül tér nyugovóra.

Végül befutott Vendel bácsi. Első kérdése az volt, hát a Muter, s mivel Gáspár a konyha felé bökött, az öreg mindenes rögvest arra vette az irányt.

Azrael Elza mellett ácsorgott, tőle várta az utasítást, hogy akkor most mit is kell majd tennie. Semmit, súgta a fülébe az izgatott leány, csak bízd magad rám, fogadd a jókívánságokat és az ajándékokat, és mindenhez vágj baromi jó képet. Neked ez menni fog, hidd el.

Neki ez menni fog, szuggerálta magát Azrael, és elhitte.

Neki ez menni fog, kérdezte önmagától Azrael, és nem hitte el.

Így hányódott Scylla és Charybdis közt, amíg hozzá nem lépett a konyhából felbukkanó Muter, és meg nem ölelte.

Itt a mi kis benjámunk. Éljen az ünnepelt.

Kenyéren és vízen, hallatszott élénk röhögés közepette a kerthelyiség másik zugából. Az úszómester és válási olimpikon, Maxi, szokása szerint meg volt győződve arról, hogy szellemes. Szerencsére a fiút köszöntők sora megindult; csak arra vártak, hogy valaki elsőként átadja az ajándékát.

Muter egy Mont Blanc tollkészletet adott át neki; belevéselte a fiú monogramját és a huszas számot: TA 20. Azrael meghatódott a figyelmességétől; ma már másodszer kapott olyan dolgot, amilye még sohasem volt előtte. Jó, voltak tollai, mind filléres, eldobható darab, szórójajándékok, cégek reklámtárgyai, de ilyen soha.

Minden fiú testépítő akar lenni mostanában. Te keress magadnak más utat. Húsz éves vagy, a legjobb kor az elhatározásokhoz és a változtatáshoz. Még semmiről sem maradtál le, de már van pár keserű tapasztalat mögötted. Van honnan elindulni, van hová elrugaszkodni. Legyél inkább léleképítő. Minden egyes nap kezdjed újra, és építsd fel önmagad. Másokban csalódhatsz, de magadban soha. A lelket ne oltsd ki, hát nem ezt mondta Szent Pál, fejezte be köszöntőjét kérdő hangsúllyal a Muter, és kicsit elérzékenyült.

Miközben beszélt, Azrael számára olyan fiatalnak tűnt az arca, mintha az idő elfeledkezett volna róla.

Elza, Csöcsy és Para Zita tapsoltak a végén, annyira meghatótták őket az öregasszony szavai. A szíve volt benne, szólt egyikük, mint a mézes zserbóban, amit fél délután sütött.

A lányok percei következtek.

Csőcsy röstellkedve adott át Azraelnek egy vízfestményt a Kastélyszállóról, amit titokban ő készített. Egyöntetű vélemény volt, hogy tehetséges munka; feszengve gyűjtötte be a dícséreteket. Azrael külön kedvesnek találta, hogy a szálló bejárata elé odafestett két kutyát is; nagy pusztit nyomott a lány égővörös arcára.

Maya díszes csomagolásban parfümöt hozott. Két csepp a füled mögé, és figyeld a hatást, csak nehogy én is beinduljak, mondta és majdnem belelkesedett. Azrael profi módjára mindjárt kipróbálta; körbe is szaglászta rendesen.

Para Zita, akiben ma különösen sok rejtett húr feszült, fojtott hangon kérte őt, hogy nyújtsa ki a

jobb karját. Egy bőrből készült modern férfi karkötőt csatolt fel a csuklójára, rajta a csillagjegyet, az Oroszlánt jelképező piktogrammal. Hozzon szerencsét. És ha megerősítésre vágysz, lelki társra, meg minden, jusson eszedbe, én itt vagyok, csak szólj, füttyents, máris ott termek, mondta, és hosszú kezét a fiú arcához emelve ellentmondást nem tűrően, de épp csak egy diszkrét pillanatra, szájon csókolta. Egy-két sasszemű persze azonnal felhördült. Mégmégmég, ennyinemelég.

Ne bomoljatok, ez csak játék, hát nem látjátok, kiáltott fel féltékenyen Elza, de koloratúr szopránja nem érvényesült a kisebb hangzavarban. Az ő ajándéka is ebben a tárgykörben mozgott: egy fehér rövidujjú póló I LOVE THE LION felirattal, és egy erotikus verseket, és fekete-fehér művészi aktfotókat tartalmazó nagyalakú album, EROTIKON címen.

Szeretni fogod a verseit, hangzott Elza csendes használati utasítása; összefüggést vélt felfedezni a könyv verseit író költő és Azrael mentalitása között. Különösen ami a női nemhez való viszonyukat illeti, ám ennek kifejtésére szerencsére, vagy mégsem, nem maradt ideje. Ugyanis a Doktornő a profi kékharisnyák magabiztosságával azonnal magához vonta Azraelt. Fülbevalója ezüstlapocskái, kis vészharangok, himbálózni kezdtek az igyekezettől.

Az én ajándékom praktikus, búgta, mintha a jelszót készülné mondani egy kémfilm nagyjelenetében. Nem is neked lesz, hanem a barátnődnek. A mindenkori barátnődnek. Megsúgom, súgta, és meg is súgta. Bolondos nyuszi a fantázianeve, és ez nem más, mint egy kétágú vízálló vibrátor. A legjobb minőség a piacon, imádni fogjátok, de ne most bontsd ki, ha kérhetem.

Azrael, ahogy mondani szokás, köpni-nyelni nem tudott a meglepetéstől. Ilyesmire azért nem számított. Egy vibrátor a huszadik születésnapjára. Vicces kedvében van ez a Doktornő. Végül kedélyesen megköszönte, átvette a nylonzacskót, és gyorsan rátette a könyvet.

Mindent ki kell próbálni, csak egyszer élünk, lépett oda hozzájuk Para Zita, akin látszott, hogy ma este ez az egyszer is túl sok.

És még nem volt vége az ajándékozási ceremóniának.

Rokkótól egy fekete BioTech shakert kapott levehető piros nyakkal; Vigéc bárhol beváltható, egész éves masszázsbérlettel rukkolt elő; Maxi ötletét díjazták mégis a leginkább: két különböző méretű úszónadrág lett a jutalma annak, hogy a szaunázáshoz kölcsön kellett kérnie Maxi fürdőnadrágját. Ráadásul az úszómester ártatlan képpel követelte, próbálja is fel a nyílt színen, melyik lesz jó rá. A vetkőző show végül elmaradt, de taps fogadta és üdvözlés Maxi javaslatát.

És a Százados, akit a Muter tanácsára hívott csak meg, még hátravolt. Nem is hazudtolta meg önmagát. Amikor kinyitotta azt a kagylóhéj berakású, komoly fémszerkezettel záródó ládikát, amelyben az ajándékát hozta, nagyot nézett a társaság. Csönd lett, generálkuss és álmélgodás, várták, mit fűz ehhez a Százados, és milyen képet vág hozzá Azrael.

A ládikában fekete bársonyba csavarva egy pisztoly volt. Régeinek tűnt, legalább százéves darab, és látszott, hogy nagy gondot fordítottak a felújítására.

M1911-es félautomata hadipisztoly, mondta a Százados olyan hangsúllyal, mintha ő is ott harcolt volna Waterloo-nál a győztes seregben. Úgy nézd, hogy ezt a fegyvert a vietnami háborúban használták. Nem hétköznapi példány, nagy karriert futott be, hetven éven át rendszeresített hadifegyverként szolgált a világ legerősebb hadseregében. Egyszeres feszítésű, egylövetű, normál elsütőszerkezettel szerelt, öntöltő pisztoly. 7 db 45-ös kaliberű töltény való bele. Egyedül ne próbáld ki.

Azrael csendesen gargalizált. Tetszett neki a fegyver, gyönyörűen megmunkált, nemes jószág, jó helyen lesz a marokkói tőr mellett otthon a vitrinben. Nem fogja kipróbálni, annyi szent. Megköszönte.

Mikor legyen a gyerek férfivá, ha nem húsz éves korában. És a fegyver kötelez. Méltónak kell lenned hozzá. És egy katona mégsem ajándékozhat inget, könyvet vagy gumibugyit, fejezte be a Százados, az utolsó mondatát a körülöttük állóknak címezve.

Gáspár, a galamblekű étteremfőnök ekkor intett a pincéreknek, hogy tolhatják a zsúrkocsit a tortával. Hepibörszdéjtujú. És még egyszer, hepibörszdéjtujú, amíg ki nem húnyt a tortába nyomott petárda.

FOTÓ: Hatalmas kerek torta látszik, a közepén egy húszas szám, mögötte Azrael hosszú konyhakéssel, megilletődött mosolyát széthordják a petárda szikrákat vető, villódzó fénycsíkjai. Körülötte annyian, amennyien ráérték a képre (amit egyébként Maxi csinált).

Ahol zaba van, ott bélműködés is van, idézi Maxi a kedvenc íróját, tegyük hozzá, az egyetlen író, akitől Azrael unszolására valamit is olvasott ezen a nyáron, és a szabad kezével tesz néhány diszkrétnek szánt hessentést a hátsó fertálya körül. Majd körbeszaglászik, jó.

Kuglófom egyetlen mazsolája, hívja eztán a Doktornőt magához közelebb, ám ekkor a kacéran feléje induló nő combjának ollójába szorul a tekintete. Tudja, ennyi ember előtt nem jó erőltetni az ilyet, de mit csináljon, ha csak ránéz, bizsergést érez a nadrágjában. Száját obszcénül feszíti szét a szó: beszarok, milyen jól nézel ki.

Szemével vetkőzteti, mielőtt magából vetkőzne ki.

Mindig a szex. A gátlástalan és undorító kefézés. Pfuj. De azért nagyon tud hiányozni.

Gyengéden legelnek egymás nyakának lankás tájain.

Lelki szemeik előtt megjelennek utolsó titkos együttlétük szaftos pillanatai. Maxi felnyög, a Doktornő ring előre-hátra, csípőhöz tapasztott kézzel, mintha egy hintaszékhez lenne kötözve.

A nő mutatóját végighúzza az úszómester és válási olimpikon félig nyitott ajkain.

Majd később. De akkor nagyon. Most csitul, magának marad.

Vajon tudják-e, amit mi látunk: a Százados sűg valamit Vigécnek. Az visszasűg, aztán a Százados megint; jól kisűgják magukat, miközben messzirűl figyelik a Doktornű és Maxi megejtű kettűsét. Vigéc, aki eddig úgy tudta, a Doktornű védett vágy tárgyá, az övé, most tervet forral.

Mindenki kapott a tortábűl; kisebb csoportokra oszlik a társaság.

Elza kezeinek az űres poharak adnak tennivalűt. Muter a pincérűűknak segít; leszedi a piszkos tányérokát, eltűnteti az étkezés nyomait. Maya a kanapén zsűrízteti az idomait. Csűcsy Para Zitával van elfoglalva, ez nála konstans, kűzben néha rutinosan rámosolyint egy-egy férfira is. Nem akarűdzna még annál is jobban kűlűnbűzni, amennyire eddig kűlűnbűzűtt másoktűl. Para Zita, akit az űnmagátűl való viszolygás erűs hulláma űntűtt el, csak néz, hallgat, és űl, mint akit beűvegeztek.

Mindenkire vár valami szép az életben, csak gyűzze kivárni, így Muter, az Ellenanya, Vendel bácsinak, nem mellékesen kitartű udvarlűjának, űtban a Bűlogatű műgűtti szeméttárűlűk felé.

FOTű: Csinosan felűltűzűtt, termes asszonyság nevet kényszeredetten a kamerába. Szűrűs karját kissé eltartja magatűl, a kezében fekete műanyag szemeteszsák. Úgy fogja, mintha egy megérdemelten levágott fejet készűlne felmutatni a látványra éhes tűmegeknek.

Zene szól, már táncolnak is, Rökkó nagyokat rikkantva zsonglórködik a koktélok körül, rajzolt szempárok, résnyire nyitott vörös ajkak, ösztönök és beidegződések, nők és férfiak estre hangolt testtel. A party áradóban.

Azrael mintha lassított filmen nézné az eseményeket. A film jelen időben forog, hosszú percek óta már.

A kanapé melletti üres sarokban áll. Némáskodik, ahogy szokott, ha meg van illetődve.

Nem áll az, hogy a lelkünk mélyén mindannyian szomorúak vagyunk.

Vagy mégis, kérdezi magától, és lassan elszopogatja a whiskyjét. Közben tűri, hogy néhányan, akik ellépnek mellette és koccintanak vele, ráürítsék a tüdejüket. Ma ilyen nap van. A matricaként az arcára ragasztott mosoly dacára kissé savanyú az ábrázata. Mondaná, ami van, de épp nincs kinek.

A főbejárat felől két új vendég érkezik, férfiak. A Százados társaságához lépnek, ismerik egymást. Valójában azok hívták meg őket. Maya, a környezetbarát műanyag vénusz, halk örömujjongásban tör ki. Barátnak tetsző kézfogás a Századossal, ölelés Vigéccel. A Doktornő is hozzájuk siet.

FOTÓ: (Maxi belejött:) Négy férfit látunk, ketten kezet fognak, ketten megölelik egymást. A hímpopuláció szép példányai ők, ez a mellettük álló Maya és a Doktornő rájuk szegeződő, rajongó tekintetéből is lemérhető.

Azrael most veszi őket észre, és arcáról lefagy a mosoly.

Az egyik vendéget még soha nem látta, de a mellé szegődő Vendel bácsi kérdés nélkül is felvilágosítja, hogy valami politikusféle. Hatalma van, így ő, egyszerre ápol jó kapcsolatot a döntéshozó nagykutyákkal és az alvilág császáraival.

A másik férfi magas, vékony, szikár, ébenfekete hajú, feltűnő jelenség. A nők szeme gyorsan megakad rajta. Fesztelenül mozog elegáns zakójában, a világoskék ingben és farmernadrágban.

Azrael azonnal felismeri.

A férfi a pincéből. Arról az átkozott éjszakáról. Amit nem szabadott volna látnia senkinek, de neki bizonyosan nem. A beavatás egyetlen résztvevője, aki nem viselt csuklyát a fején. Pontosabban viselt, de a rituálé előtt lerántották róla.

Azrael szédülést érez, kapkodja a levegőt, és fulladni kezd, mintha a torkát szorongatnák.

Látja őt, amint a szertartásrend szerint megismétli a rá rótt szöveget, és minden mondat után a szájába nyomnak egy hosszúszárú pipát. Látja őt, amint elveszíti az egyensúlyát, s mint a zsinórjait vesztett marionettbábú, egyetlen szó nélkül összecsaplik. Itt vagyok, és mindent megteszek, amit mondasz. Látja őt, amint gépiesen felel a kérdésekre. Látja őt, amint merev hímtagja hátulról belehatol előbb az első, majd a második nőbe.

És látja őt, amint egy üveg díszdobozos itallal a kezében éppen feléje tart.

Ismerjük egymást, kérdezi Azraeltől a férfi, és barátságosan nyújtja a kezét, Armand vagyok, a Ház régi barátja.

Azrael kínjában felnevet. Az is valami, ha az ember képes nevetni önmagán. Újrarendezi a vonásait, és köszönetet rebeg. Még csak az kell, hogy gyanút fogjon.

Nem tud mit mondani, szerencséjére a Muter csobban közénk, és félrevonja. Valaki várja őt odakint, ne kérdezzen, menjen. Most.

Épségben átjutni egyik gondolattól a másikig, nem mindig könnyű.

Azrael a bejárattól jobbra, úgy ötven-hatvan lépésnyire, a régi tölgyfa alatti padon, ferhér pelerinbe burkolózva, vékony nőalakot lát.

Gréta.

Azrael gyomra összeugrik; lassú levegőt vesz. Apró kis robbanások a testében. Nem tér le az útról, pedig a fűvön haladva közelebb lenne.

Amikor már csak néhány lépés választja el őket egymástól, a lány feláll. Már a látása is igen mélyre ható benyomás.

Már ahogy a kavicsos úton közeledtél, hallottam, milyen iszonyú lármát csapnak a gondolataid.

Azt mondták, elutaztál.

Visszajöttem.

Fogva tartják egymás pillantását. Odahallatszik a zene. Néhány viháncoló hang is azonosítható.

Bejöhettél volna.

Jobb így. Itt ketten vagyunk.

Sikerrel jártatok, kérdezi Azrael élesen.

Mit akarsz tudni.

Amit elmondasz.

Nem. Nem jártunk sikerrel. Viszont hoztam neked valamit. Kicsiség, és átad egy dobozkat, aranypapírba csomagolva, zöld selyemszalaggal átkötve. A Jóistenke éltesen.

A dobozt végül Gréta csomagolja ki, majd hosszú körmével egy arany medált emel ki láncon. A medál delfint ábrázol. Mondja, a delfin a kedvence. Gyerekkora óta delfinen szeretne lovagolni. Talán majd egyszer, mondja.

A puszija majdnem Azrael száján landol.

Ha hiszel benne, akkor meg is történik, így Azrael, és érzi, hogy megint

rémesen szentimentális.

Vissza kell menned.

Igen, tudja ezt Azrael, a buli, az ő bulija a kiszűrődő hangokból ítélve elszabadulni látszik. Már az örvény az úr. Vissza kell mennie, mielőtt keresni kezdik.

Gréta búcsút int, majd holnap, leheli, és a másik irányba indul.

Azrael megszorítja a lépteit, ma ő a bónusz, miatta gyűlt össze ennyi ember, ideje visszatérni közéjük, és kiélni a születésnap minden megmaradt percét. Holnap is lesz nap, de az még nem jött el.

FOTÓ: Nem készült.